

τοῦ δαίμονος, καὶ τὸν πεθνεῖν αὐτὸν· ὅτι ἐσὺ δέσποτα εἶσαι ἢ πάντων ζωῇ καὶ ἀνάστασις, καὶ ποιεῖς ὅσα βέλεσαι ὡς βασιλεὺς παντοδύναμος. Ταῦτα εἶπε, καὶ παρδύς (ὁ θαυμασίος καὶ ὀξαισίς τερατουργήματος) ὁ Εὐτυχιανὸς ἀνάσταθι, καὶ διαχειρῶν τὸν ἅγιον, ὑπῆγε τῷ πλάκῃ εἰς τὸν ναόν, καὶ τῷ ἔβαλαν εἰς τῷ ἁγίῳ Τράπεζαν εἰς τὸ πῆσμα τῶ δαίμονος. Αὐτῷ τῷ μεγάλῳ θαυματουργίᾳ ἀνέσαντες, ὅσοι εἶχαν ἀρρώστους, καὶ δὲν ἐδιώκοντο οἱ ἱατροὶ νὰ τὰς θεραπεύσων, τὰς ἤφεραν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ παρδύς τὰς ἰατρὰς χωρὶς διορίαν καὶ βότανα. καὶ πάντες οἱ τῆς Λαμψάκης πολῖται ἐχαίροντο ὁφραϊνόμενοι εἰς τοιαύτῳ ὑπικερίᾳ καὶ βοήθειᾳ, ὅτε ὁ Κύριος τὰς ἐπέλεξε. μόνον οἱ ἱατροὶ ἐλυπῶντο, πῶς δὲν εἶχασιν πλέον ἅπτο τὴν τέχνην τὰς ὀφελος, ἐπεὶ οἱ ἅρρωστοι ὑπῆλθον εἰς τὸν ἅγιον, ὅτε τὰς ἰατρὰς χάριτα δίχως διορίαν, καὶ ἀργηταί, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶχασιν ἀνδρες καὶ γυναῖκες δαιμόνιον· ὅτι πόσῳ ὀξυσίαν ἔλαβον ἅπτο τὸν Θεόν καὶ τῇ ὑπερηφάνῳ δαιμόνῳ ὁ ταπεινὸφρων Παρδύσιος, ὅτε μόνον νὰ τὸν ἐβλεπον, ἔφθινον ἅπτο τὰς ἀνθρώπων, καθὰς φύγει ἅπτο τὸ φῶς τὸ σκότος καὶ ἀφανίζεται. καὶ ἀπέσπε νὰ πισωθῇ τῷ ἀλήθειαν.

Μία Παρδύσιος, Δάφνη ὀνόματι, θυγατέρα Διονυσίου τραμπούτου Σμύρνης, ἄλλῃ γυνὴ ἅπτο τῷ Περσίδῃ καλεμνῇ Ζαῖλα, καὶ ἑτέρα Παρδύσιος θυγατρὶ Συλαδῆ, ἄλλῃ Ἀλεξανδρεῖα, Ἀκανία, Ρεφίνα, Θεοφίλα, καὶ ἑτέρα κόρη, Κυριακὴ ὀνόματι, καὶ μία γραῖα Καλλιόπη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς, ὅτε εἶχασιν δαιμόνια, ἱατρὰς ἔδωκαν ὅλαις ἅπτο τὸν ἅγιον· τὰς ὁποίας ὁ σωτορμάν δὲν γράφομεν εἰς πλάτος πῶς τὰς ἰατρὰς, μόνον περὶ τῶ Νεανίᾳ Μίκωνος νὰ εἰπῶμεν σαφέστερον, ὅτι νὰ ἐγνωρίσῃ πᾶς εἷας, πῶς εἶχε καὶ τὸ προορατικὸν ὁ ἅγιος. Οὗτος ἦτον γὸς ἱερέως, καὶ εἶχε σκληρὸν δαιμόνιον, καὶ διωκτὴ τὸν ἐπάρατον. οἱ δὲ γονεῖς τὸν ἤφεραν εἰς τὸν ἅγιον· καὶ πίπτοντες εἰς τὰς πόδας αὐτῶ με δάκρυα, τὸν ἐπὶ ὤμων αὐτῶ νὰ τὸ δώσῃ τῷ ἱασιν. ὁ δὲ συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος Παρδύσιος, δὲν ἀσπλαγχνίσθη πῶς ἐκείνον τὸν δαίμονα, ἔπε ἐλυπῆθη καὶ τῇ γονέων τὸ δάκρυα, ἀλλὰ εἶπεν αὐτοῖς. Δὲν εἶναι ἄξιος θεραπείας ὁ αὐθάδης καὶ θρασύτατος, ὅτι ἰξούρετε πόσαις φοραῖς σὰς ὕβρις, καὶ ἐπὶ ὤμων αὐτῶ τὸν Κύριον νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς ἄτακτον. λοιπὸν ἀφείτε τον νὰ παιδάζεται ὁ ψυχικῶς ὠφέλειαν. Οἱ δὲ πάλιν ὡς γονεῖς ἐπονέσαν τὸ τέκνοντες, καὶ ἰδέοντο τὸν ὅσιον νὰ τὸν ἐλεήσῃ ὡς εὐσπλαγχνος. ὅθεν ὁ νὰ μή τις λυπήσῃ, ἔκαμε πρὸς Κύριον θερμότητι δέσιν, καὶ ἐλυπῶν ὁ νέος τῶ δαίμονος.

Ἄλλος τῆς στρατιῆς, τῷ κλησὶν Ἀζαῖος, ἦτον ὀφθαλμικὸς καὶ κλίντος, τὸν ὁποῖον ἤφεραν φορτωμένον ὡς ἄψυχον εἰς τὸν ἅγιον, καὶ μετὰ λόγον τὸν ἐθεράπευσεν. ἀλλὰ καὶ ὁ Σύρος Ἀλάμας εἶχε δαιμόνιον, καὶ μίαν ἡμέραν ἐγκρεμίσθη ἅπτο τῷ σέβῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέθανεν. ὁ δὲ ἅγιος ὅχι μόνον τὸν ἀνέστη, καὶ ζῶντα ἀπεκατέστησεν, ἀλλὰ καὶ τὸ πικρὸν ἐλύσας δαίμονος, καὶ σωφρονέοντα παρέστησε. καὶ πάντας ὀξέσας.

Ἄλλος τῆς Μαξιμιανὸς ὀνόματι εἶχε δυσουπτερίαν, ὅτε εἶναι νόσος αἰάτος. οἱ δὲ γονεῖς αὐτῶ τὸν ἐσώκωσαν μετὰ τῷ κλίνῳ. καὶ ἔχοντες πρὶν ἀδίστακτον εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν δέον αὐτῶ Παρδύσιον, ἤφεραν ἅπτο τῷ Βυζίῳ εἰς τῷ Λάμψακον τὸν ἀρρώστον, καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς τῷ θύρῳ τῆς Ἐκκλησίας.

